

BOL U GOSTIMA

Sve prethodno raspisane i ubedljivo izvedene partiture durenja, urlanja i istrajnog cmizdra uz udaranje maloletnom glavom u (srećom, zamišljeni) zid – ne mogu sprečiti kidanje brojanica igre, kotrljanje perli prijatnosti na sve strane.

Dok me majka kidnapuje sa ulice, nije svesna da tim (t)errorističkim aktom cela jedna kolonija mrava dobija priliku da proslavi odbranu svog prava na život. Razlog da odahne gumenom dušicom ima i lopta, jer danas više neće biti traljavim šutevima deportovana po susednim (ne uvek gostoljubivim) dvorištima, tako da moju utučenost dele jedino meštani Sing Singa, kojima ostaje nada da ću neke druge večeri završiti kopanje tunela i omogućiti im šmugnuće.

Do maločas veliki župan svih oblasti do kojih dopiru pogled ili pedale poni bicikla razbaštinjeno moram udovoljiti očekivanjima drugih, u čemu tad, a ni decenijama kasnije, nisam bio naročito vešt. Odoka procenjujući stepen moje saživljenosti sa sredinom koju čine prašina, blato, čađ, kokošji izmet i borova smola u kosi – otimačica izgubljenog deteta me jednom rukom mije, drugom čičkovo ulje na frizuru lije, sve dok ne postanem postidiđeni vlasnik kao lenjirom podvučenog razdeljka na ugaoni preklap, kakav obično imaju pijanci jutro posle šljemanja ili štićenici nemačkih dečjih domova iz ranih četrdesetih.

Osećam se utučeno, kao partizanski kurir kom su upravo saopštili da je, pogrešivši bunker, bombom razneo kompletan vrhovni štab. Usukavam se u najskrovitiji deo sebe, odakle me otac (brijanjem ulašten kao dvorski parket, obavijen borealnom kupatilskom maglom) izvlači i začikava: „Hajde, pigmejca, šta si obesio nos, pa uvek si voleo da idemo kod...“ Bez obzira kojim prezimenom zaključa izlaz rečenice, stepen spremdbene gotovosti mi (uz majčin komplê boje gnjilih krušaka) govori da je izbor sužen na nekoliko gnezda apokalipse gde ćemo (s)provesti još jedno zajedničko, pa samim tim i prijatno (što je sinonim za – usrano) popodne.

Jasno je da mi ne ginu konjske zobnice dosade, minuti koji se otkidaju kao Prometejeva drob, hodanje gradom s ponižavajućom kiticom cveća u rukama i osećaj da se iz ove kože (ionako iznutra postavljene koprivom) selim u dva broja užu. Ništa komotnije mi nisu ni tregerice, u kojima odvajkada (uz kombinaciju sa frizuram) izgledam barem tri puta tupavije nego obično. Jedino me raduje što sam, u opštoj pometnji, izbegao ribanje zuba, ali njih tokom dana više neću ni pokazivati, pošto su izgledi za kliberaj ili neki prkosan gest – minimalni.

Ako raspalimo kroz Stisnutu ulicu, pa preko nasipa prema Krcinoj bari, još i nisam tako strašno zdruzgao. Tu, u kući izđikljalaj iz ševara, šaša i stalne žablje dernjave, stanuje Milutin, očevar drug iz škole rezervnih oficira, i njegova lepša (i bar pet puta teža) polovina čija građa nagoveštava da je začeta kao plod burne veze sumo rvača ioperske pevačice. Glavna gazdina odlika je militantni živac dovoljno prignječen da ovaj borac protiv belosvetskih

zavera u neobaveznom razgovoru, dok čekamo da Čučuk-Ljuba servira kafu – planetu očisti od Jevreja i „ovih govana iz preka“, a plus potamani sve Albance, pedere, Vijetkon-govce i ostale pankere.

Inače, uvek je bosonog (nokti mu se tako orlovski uvijaju da mi obično sastružu sav apetit) i u potkošulji iz koje štrče busenovi dlaka koje, čini mi se, satima pre našeg dolaska gužva i stiska, verovatno u grču smišljajući svoja „konačna rešenja“. Glas mu je, međutim, štrokav, tako da svoje pojačano čovekoljublje iskazuje najvećma kašljucanjem i unjkavštinom, ali zato prostorijom grmi Ljubin stropolomni bas od kojeg iz ležišta iskaču lusterski šrafovi, te se uvek čudim trajnosti njihovog bračnog zaveta, jer Podrugovička izgleda kao da za doručak može (bez problema, pardona i probavnih smetnji) progutati komplet od pet petlića kakav je njen rođeni muž.

Kad veče malo razmota svoje pipke, njih dvoje će bez i najmanjeg povoda, osim ako u sevdah-provokaciju ne svrstamo neku reč koja izdaleka malo izbehara na pusto tursko, početi i sa duetskim pevanjem. Ni tu neće sve ići kao (miro)podmazano: prima(t)dona će ga stalno zaustavljati, podučavati kako da savlada neku težu melodijsku krivinu, kritikovati zbog snižene simfonijske svesti, sve dok Milutin-aga, izvinjavajući se, ne izvuče pravi ton. Nama je dodeljena uloga pratećih vokala, tek toliko da otplatimo uštiple, šljivovicu i slatko od trnjina. Kad izvedba najzad zaliči na nešto, domaćica drmne šakom o sto, na šta ceo ansambl odskoči barem pola hvata uvis.

Ima još jedna bitnina: pošto je Mile, uz podršku zeta iz Švajcarske, veliki pobornik tehničkih ala i bauka, a stabilizacijske su osamdesete kad čudesa s utikačem tek naviru – obično mu dođe čeif da nam pokaže „znamenja napretka“. Presentacija je izrazito multimedijalna i devijantno preterana: istovremeno snažnim baterijskim reflektorom šora po zidovima i u pogon pušta gramofon, kino-projektor, mikser s pet funkcija, strujni termofor i presu za bakine kolače, ponosno premeravajući našu reakciju, dok ja samo čekam da iz kuhinje, u kožnoj rokerici i s upaljenim brenerom na butan, izleti Ljuba i sve nas izgriluje.

Drugi od izvora putić vodi domu čika Žike, koji je *generalni* jednog agro-preduzeća i subaša pravovremene raspodele državnog kapitala. To zapravo nije kuća, već palata s masivnim mermernim stubovima, vindzorskim dvorištem, spiralnim stepenicama i bleštavim pločicama po kojima se kližemo navikli na naš itison.

Ovde se piju francuski konjak i škotski viski, jedu, uz složno usrkivanje, isključivo plodovi okeana, puše tompusi, razgovara o finansijskoj budućnosti države i odabranih prizemljana. Žika savetuje majku da kupuje i čuva devize, na šta ga ona, zagrcnuvši se rolovanom hobotnicom, gleda zgranuto kao da joj predlaže da ostavi profesuru i posveti se skoku s motkom. Dišina supruge je uvek u zlatnim koncem opšivenom kućnom mantilu, što izaziva određena tkaninska iskliznuća i belasanje ženske krtači – dovoljan razlog da se otac češće no obično pri'vata čašice.

Uskoro odlazim u dečju sobu (ili, ipak, halu), gde me dočekuju ispišnik i njegova sestra, od nas starija taman toliko da otvorenih usta slušamo dok nas plaši duhovima ili otkriva pikanterije o nastavnicima i izviđačkim logorovanjima. Kad se smeje našoj neukosti, trese glavom i (mnogo važnije, mom oku milije) grudima, koje se komešaju pod uskom majicom. U želji da izazovem produženje tog treskavca, neumorno pravim majmuna od sebe. S njima uz igru mnogo naučim: otkrivam postojanje sobnog bicikla, radija ugrađenog u

doglavak kreveta, voza na baterije koji ide po šinama, ispraćen gvozdenom zastavicom mašinovođe. Takođe, saznajem da skije mogu imati i obična (sic) deca, a ne samo Bojan Križaj i predsednik Tito (koji trenutno za spust vežba u ljubljanskoj bolnici).

Kod *trećemogućih*, Šukovićâ, isplati se uputiti samo u husarskim čizmama, zato što im je gazdinstvo puno obora, sa svim stajskim i mirisnim pogodnostima koja uz to idu. Tata Braca je sazdan od čistog dežmeka. Po ceo dan druguje sa svinjama i kozama (od njih pozajmljuje i recepturu za toaletnu vodu), te satrven od umora i prilično nesvestan prisustva gostiju, uglavnom preživarski – muči, uvek na opasnoj ivici da ljosne u dremež.

Ali, zato je njegova Zlatana ljuti poskok od žene: pije pivo na eks, kikoće se bez povod(c)a, razliva telo po trosedu, priča viceve toliko masne da bi je proterali iz svih emirata. Ovde je već izvesno da otac nema rešenje za na taj način raspoređene čari, što majci nameće obavezu da ga, kad mu ne štemuje po cevanicama, seče salamoreznicom pogleda. Najčešće sedim u stolici za ljuljanje na koju Braca čežljivo pogleduje, jer s njihovim ćerkama ne nalazim zajedničke teme, tim pre što ignorišu pogubljenog klinju.

Kuća je uvek (zašto, nisam pametan) okičena krep-lampinjonima, drečavim vrpcama, balonima. Devojčice me, kad ih poteraju, vode da vidim tele (koje mi zaudara) i ždrebe (koje me kopitama udara).

Odavde uvek krećemo iznenada, otprilike kad stvari počnu da se otimaju kontroli. Tata(r) tu naglost nadoknađuje dugominutnim oprastanjima, zagrljajima s domaćinima i obećanjima da će navraćati češće, pa makar i sam, što pojačava Zlatanino podvriskivanje i zeleni odblesak na majčinom licu.

Za četvrtu vodu u kojoj će me krstiti, roditelji (kao i obično, potpuno pogrešno obavešteni) misle da mi donosi najviše radosti. Tamo ih je četvoro braće, daltonski identičnih i stepenovanih, kao da su, preskočivši normalni devetomesečni karantin, klon(j)irani serijski. Liče mi na krvoločnu mušku verziju ruskih lutkica što idu jedna u(z) drugu, i to me najviše straši.

Vraški dobro su organizovani, kao neka paramilicija, što je razlog da nikad, zapravo, ne stižem da upoznam par odgovoran za ovako fin porod. Tačno se zna šta (mi) ko radi: jedan me veže kanapom uz merdevine kreveta na sprat, drugi mi sipa pastu za zube niz leđa, sledeći skida čarapu da je baci u wc šolju, dok mi najmanji maže punu pelenu o nogavicu ili me, iz svoje šetalice, jednostavno grize. Kad nas njihov otac-vaspitač (pas mu mater instruktorsku) obiđe, samo promoli glavu i nakežen referiše ostalima da se „dečica baš lepo zabavljaju“. Pokušavam izbavljenje iznuditi plakanjem, ali kako kad mi je druga čarapa u ustima? Čak i šarov iz dvorišta veselo trga lanac očekujući da mu, nakon što me srede, bace neku kosku. U tih par sati sam svoga bola gospodar, toliko *torturisan* da me Daltoni iscrpljenog iznose kao ranjenika sa Sutjeske, hladne vode.

Sad vam je jasno kroz kakva iskušenja je, sve dok nisam smogao snage da čujno kažem istorijsko ne, formiran moj karakter. Čak i Isusa su, koliko se ja razumem u svete spise, razapeli samo jednom, a ja sam na Golgotu išao češće nego na pecanje. Koliko je to uticalo na moju socijalnu unezverenost i ranjivost znaju samo moji bližnji... i par psihijatar.

Ipak, sada sam zaceljena i firmirana ličnost koja više ne strahuje od odlaska u goste! Još da me neko, a da nije sudski kurir, pozove, gde bi mi bio

KRAJ?